

Въ новата руска енциклопедия, Сливенъ (Сливно) поради погрѣшно тълкуване на етимологията му е нарѣченъ „Сливовъ градъ“ (Сливовый городъ)¹⁾. Прѣвзиманъ билъ отъ руситѣ на два пжти: въ края на юли 1829 г. слѣдъ двучасовъ бой съ артилерийска прѣстрѣлка и въ 1878 г., когато тукъ пристигналъ отрядътъ на генералъ Баронъ Делингсхаузенъ.

Като „Сливовъ градъ“, Сливенъ се срѣща и у отличния познавачъ на България — Иречекъ: Die Pflaumenstadt (Sliva = Pflaume) etc.²⁾.

Между останалитѣ славяни, които сж оставили нѣщо повече за Сливенъ, на първо мѣсто сж чехитѣ. Още и порано се спомена, че Сливенъ като играющъ важна роль въ старобългарското царство даже още при Симеона, се намира въ историческата повѣсть на чеха Прохазка. Тукъ ни се посочва, че Сливенъ е билъ главниятъ складъ на вина за прѣславския дворецъ и прѣзъ него сж минавали търговци и кеврани отъ южна България за сѣверна.

Отъ самото име на сливения мѣнастиръ Епикерневъ може да се заключи, че главниятъ епикерни — виночерпецъ на единъ отъ българскитѣ царе, който е строилъ тоя мѣнастръ, ще е билъ родомъ отъ Сливенъ.

Пръвъ, обаче, отъ славянскитѣ учени, който подигна въпроса за историческото минало на Сливенъ, бѣ извѣстниятъ Шафарикъ³⁾. Не току тѣй случайно, може-би, неговиятъ внукъ — Иречекъ — е оставилъ най-положителни данни за Сливенъ. Умно ржководенъ отъ съображението да излага туй, което може да се подкрѣпи съ положителни данни, Иречекъ и до днесъ остава авторитетъ по балканската история. Още по-отличенъ и по-важенъ за насъ е той въ своитѣ „Пжтувания по българско“. Въ неговата „история на българитѣ“, Сливенъ не рѣдко се споменува като важенъ български градъ въ подножието на Демиркапийския проходъ, и като виденъ градъ на срѣднобългарското ни царство, а въ ново врѣме — родина на редица герои.

¹⁾ Т. XXX, стр. 358.

²⁾ Das Fürstenthum Bulgarien. 1891, s. 508.

³⁾ Бѣлѣжкитѣ му за Сливенъ сж най-вече въ Slowanskê Starozitnosti, 1837.